

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva T-529/20

LR
proti
Evropski investicijski banki (EIB)

Sodba Splošnega sodišča (sedmi razširjeni senat) z dne 7. septembra 2022

„Javni uslužbenci – Osebe EIB – Osebni prejemki – Nadomestilo za selitev ob prenehanju zaposlitve – Vzpostavitev prebivališča uslužbenca v lastnem gospodinjstvu po prenehanju zaposlitve – Člen 13, prvi odstavek, druga alineja, upravnih predpisov, ki se uporabljajo za zaposlene v EIB – Pojem gospodinjstva – Jezikovna razlaga v skladu s prevladujočo jezikovno različico – Neomejena pristojnost – Spor finančne narave – Dopustnost“

1. *Pravo Evropske unije – Razlaga – Večjezična besedila Evropske investicijske banke – Enotna razlaga – Upoštevanje različnih jezikovnih različic – Prevladujoč pomen izvirne jezikovne različice glede na namen avtorja akta ob njegovem sprejetju*

(Glej točke od 27 do 29.)

2. *Uradniki – Uslužbenci Evropske investicijske banke – Osebni prejemki – Nadomestilo za selitev ob prenehanju zaposlitve – Predmet – Pogoji za dodelitev – Sprememba prebivališča uslužbenca po dokončnem prenehanju njegove zaposlitve, pod pogojem, da prebivališča ni vzpostavil v lastnem gospodinjstvu – Obseg – Prenos v kraj prebivališča njegovih družinskih članov – Izključitev pravice do nadomestila – Prenos v stanovanje, ki pripada uslužbencu – Upravičenost do nadomestila (Kadrovski predpisi Evropske investicijske banke, člen 16)*

(Glej točke 31, 35, od 37 do 41, 45, 46 in od 50 do 62.)

3. *Evropska investicijska banka – Avtonomija – Zaposleni Banke – Vzpostavitev pogodbene ureditve dela – Posledice – Izključitev uporabe Kadrovskih predpisov po analogiji – Zahteva – Poseg v funkcionalno avtonomijo Banke (člena 308 in 336 PDEU)*

(Glej točke 42, 43, 47 in 48.)

4. *Pritožbe uradnikov – Uslužbenci Evropske investicijske banke – Uporaba člena 91(1) Kadrovskih predpisov po analogiji – Neomejena pristojnost – Spori finančne narave –*

*Pojem – Tožba za retroaktivno plačilo nadomestila za selitev ob prenehanju zaposlitve –
Vključitev
(Kadrovski predpisi, člen 91(1))*

(Glej točke od 72 do 76.)

Povzetek

LR, nekdanji uslužbenec Evropske investicijske banke (EIB), je od nje zahteval plačilo nadomestila za selitev ob prenehanju zaposlitve, ker se je po upokojitvi preselil zunaj kraja zaposlitve.

EIB je to zahtevo zavrnila z obrazložitvijo, da je LR lastnik hiše, v katero se je preselil, in da zato ne izpolnjuje pogojev za dodelitev nadomestila za selitev ob prenehanju zaposlitve, določenega v členu 13 upravnih predpisov, ki se uporabljajo za zaposlene v EIB (v nadaljevanju: upravni predpisi). Ker je bil predlog LR za ponovno preučitev te zavrnitve prav tako zavrjen, je ta pri Splošnem sodišču vložil tožbo, na eni strani, za razveljavitev odločbe, s katero mu je bila zavrnjena pravica do nadomestila za selitev ob prenehanju zaposlitve, in na drugi strani, naj se EIB naloži plačilo tega nadomestila.

Splošno sodišče, ki je odločalo v razširjenem senatu, je tej tožbi ugodilo in natančneje določilo pogoje za dodelitev nadomestila za selitev ob prenehanju zaposlitve na podlagi člena 13 upravnih predpisov. V tem okviru je Splošno sodišče poleg tega podalo pojasnila glede razlage tega splošnega standarda, ki jo EIB uporabi v primeru jezikovnih razlik.

Presoja Splošnega sodišča

Sodišče za uslužbence je najprej ugotovilo, da člen 13 upravnih predpisov sicer določa, da se pavšalno nadomestilo za selitev ob prenehanju zaposlitve izplača uslužbencu EIB, ki je po prenehanju zaposlitve spremenil kraj svojega prebivališča, da bi prebival v oddaljenosti najmanj 50 kilometrov od zadnjega kraja zaposlitve, vendar je upravičenost do tega nadomestila pogojena s tem, da zadevni uslužbenec prebivališča ni vzpostavil v lastnem gospodinjstvu.

Glede jezikovne razlage te določbe je Splošno sodišče poudarilo, da v upravnih predpisih pojma „prebivališče“ in „gospodinjstvo“ nista opredeljena in da je izraz „propre foyer“, uporabljen v francoski različici člena 13 upravnih predpisov, na eni strani in izraz „own home“, uporabljen v angleški različici tega člena, na drugi, mogoče različno razlagati.

Splošno sodišče je, potem ko je opozorilo na ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero je treba zadevno določbo, če se med jezikovnimi različicami pravnega besedila Unije pojavijo razlike, načeloma razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je,¹ v posebnih okoliščinah obravnavanega primera odstopilo od te sodne prakse, ker je, prvič, člen 13 upravnih predpisov nastal na podlagi predloga, ki je bil sestavljen in sprejet v francoščini, in drugič, ker se je EIB odločila, da v zadnjem odstavku uvoda k upravnim predpisom izrecno navede, da je med drugim angleška različica navedenih predpisov „prevod izvirne francoske različice“.

Tako se je Splošno sodišče, da bi objektivno ugotovilo namen avtorja sporne določbe ob njenem sprejetju, odločilo, da bo besedilo člena 13 upravnih predpisov razlagalo v skladu z njihovim običajnim pomenom v prevladujoči jezikovni različici, v obravnavanem primeru v francoščini.

¹ Sodba z dne 21. decembra 2021, Trapeza Peiraios (C-243/20, EU:C:2021:1045, točka 32 in navedena sodna praksa).

V zvezi s tem je Splošno sodišče pojasnilo, da v francoščini pojem „foyer“ (gospodinjstvo) pomeni mesto, kjer se kuri ogenj, in v širšem smislu kraj, kjer prebiva družina osebe, medtem ko izraz „résidence“ (prebivališče) pomeni kraj ali bivališče, kjer neka oseba prebiva. Iz besedila člena 13 upravnih predpisov tako izhaja, da je izplačilo pavšalnega nadomestila za selitev ob prenehanju zaposlitve izključeno, kadar novo prebivališče nekdanjega uslužbenca sovпада s krajem prebivanja njegove družine. Ker stanovanje osebe ne ustreza ne nujno ne sistematično kraju prebivališča družinskih članov te osebe, iz jezikovne razlage te določbe izhaja, da je izplačilo pavšalnega nadomestila za selitev ob prenehanju zaposlitve izključeno le, če zadevni uslužbenec svoje običajno prebivališče prenese v kraj, v katerem prebivajo njegovi družinski člani, in ne, če je bivališče, v katerega se uslužbenec preseli po prenehanju zaposlitve, v njegovi lasti.

Ta jezikovna razlaga člena 13 upravnih predpisov je podprta z njegovo sistematično razlago. Drugi člani upravnih predpisov namreč izraz „gospodinjstvo“ uporabljajo tako, da ustreza kraju, kjer običajno prebivajo družinski člani uslužbenca, ne pa bivališču, katerega lastnik je uslužbenec.

Splošno sodišče je poleg tega ugotovilo, da člen 5(4) Priloge VII h Kadrovskim predpisom za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) vsebuje klavzulo o izključitvi pravice do nadomestila za nastanitev, ki se v skladu s sodno prakso² uporablja v primeru, kadar uslužbenca premestijo v kraj, v katerem njegova družina stalno prebiva in kjer se nastani z njo. Splošno sodišče pa je ob potrditvi, da ima EIB funkcionalno avtonomijo za določitev ureditve, ki se uporablja za člane njenega osebja, menilo, da ta institucija ni dokazala, kako naj bi bila njena funkcionalna avtonomija kršena z uporabo te sodne prakse po analogiji v zvezi s klavzulo o izključitvi pravice do nadomestila za selitev ob prenehanju zaposlitve, določene v členu 13, prvi odstavek, druga alinea, upravnih predpisov.

Nazadnje, Splošno sodišče je poudarilo, da teleološka razlaga člena 13 upravnih predpisov potrjuje to jezikovno in sistematično razlago navedenega člena.

Namen nadomestila za selitev ob prenehanju zaposlitve je kritje in zmanjšanje stroškov, ki so posledica selitve ob prenehanju zaposlitve nekdanjega uradnika ali uslužbenca v novo okolje za nedoločeno, vendar dovolj dolgo obdobje zaradi spremembe njegovega glavnega prebivališča po dokončnem prenehanju njegove zaposlitve.

Res je, da lahko okoliščina, da se uslužbenec ob prenehanju zaposlitve preseli v bivališče, katerega lastnik oziroma solastnik je, zniža nekatere stroške, povezane z njegovo selitvijo. Vendar iz take okoliščine ni mogoče sklepati na splošno domnevo, da zaradi integracije zadevnega uslužbenca v okolje, ki se razlikuje od okolja njegovega zadnjega kraja zaposlitve, temu ne nastane noben strošek.

Glede na zgoraj navedeno je Splošno sodišče presodilo, da je EIB s tem, ko je LR zavrnila pravico do nadomestila za selitev ob prenehanju zaposlitve, ker je bil ta lastnik bivališča, v katerega se je preselil, kršila člen 13 upravnih predpisov. Zato je Splošno sodišče to odločbo EIB razveljavilo.

Poleg tega je Splošno sodišče po analogiji uporabilo člen 91(1) Kadrovskih predpisov, ki v sporih finančne narave, ki jih uslužbenci vložijo zoper institucijo, sodišču Unije podeljuje neomejeno pristojnost,³ in je ugodilo predlogom LR v tem smislu, tako da je EIB naložilo plačilo nadomestila za selitev ob prenehanju zaposlitve, povečanega za zamudne obresti.

² Sodba z dne 18. novembra 2015, FH/Parlament (F-26/15, EU:F:2015:137, točka 35).

³ Sodba z dne 2. oktobra 2001, EIB/Hautem (C- 449/99 P, EU:C:2001:502, točka 95).